

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

2011 m. balandžio 1 d. Įstatymu CC dėl nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos (*nemzeti mobilfizetési rendszerről szóló, 2011. április 1-jei CC. törvény*; toliau – įstatymas) nuo 2013 m. balandžio 1 d. buvo iš dalies pakeistas mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugų teisinis pagrindas, tačiau jis tapo privalomas tik nuo 2014 m. liepos 2 d. Įstatyme apibrėžtos paslaugos, kurioms taikoma centralizuota mobiliosios prekybos tvarka: a) viešosios stovėjimo paslaugos, b) galimybės naudoti viešuosius kelius eismui suteikimas, c) valstybės įmonės vykdomas asmenų vežimas, d) kitos valstybės įstaigų teikiamos paslaugos. Kalbant apie minėtas sritis, pažymėtina, kad praktiškai Vengrijoje galima mokėti mobiliuoju telefonu tik už viešąsias stovėjimo paslaugas ir viešųjų kelių naudojimą eismui (e. vinjetė ir HU-GO sistema). Vis dėlto ši byla susijusi su keturiomis sritimis, patenkančiomis į įstatymo taikymo sritį.

Komisijos teigimu, kalbant apie viešąsias stovėjimo paslaugas, *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.* iš esmės vykdo tą pačią veiklą kaip ankstesni mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugų teikėjai, skirtumas tik tas, kad ji turi išimtinę teisę sudaryti sutartis su stovėjimo aikštelių eksploatuotojais ir jos tarifai yra reglamentuoti. Tas pats pasakytina dėl galimybės naudotis viešaisiais keliais eismui suteikimo sektoriaus, nes *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.* yra vienintelė paslaugų teikėja, sudariusi sutartį su viešosios paslaugos teikėju, ir gali tiesiogiai pardavinėti leidimus važiuoti keliais. Dėl to šiuose dviejuose sektoriuose kiti mokėjimo mobiliuoju telefonu arba mobiliojo telefono ryšio paslaugų teikėjai gali veikti tik kaip perpardavėjai.

Todėl nacionalinės mokėjimo mobiliuoju telefonu sistemos sukūrimas ir išimtinės teisės, suteiktos *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.*, trukdo įmonėms (tiek Vengrijos, tiek užsienio valstybių) patekti į didmeninę mokėjimų mobiliuoju telefonu rinką (t. y. į paslaugų, teikiamų kitiems paslaugų teikėjams, kurie perparduoda mokėjimo mobiliuoju telefonu paslaugas pagal su stovėjimo paslaugų arba kitų viešųjų paslaugų teikėjais sudarytas sutartis, rinką), kuri prieš tai buvo atvira konkurencijai. Taigi, Komisijos teigimu, su nacionaline mokėjimo mobiliuoju telefonu sistema susijusios taisyklės kaip visuma sukelia diskriminaciją ir pažeidžia įsisteigimo laisvę (Direktyvos 2006/123/EB 15 straipsnio ir SESV 49 straipsnio pažeidimas). Be to, šios taisyklės pažeidžia ir laisvę teikti paslaugas (Direktyvos 2006/123/EB ir SESV 56 straipsnio pažeidimas), nes dėl *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.* suteiktų išimtinių teisių apribojamas tarpvalstybinių paslaugų teikimas. Dėl kitų paslaugų, kurioms taikoma centralizuota mobiliosios prekybos tvarka ir už kurias Vengrijoje dar negalima mokėti mobiliuoju telefonu, įstatyme *Nemzeti Mobilfizetési Zrt.* suteikta tokia pati išimtinė teisė ir pirma nurodyta teisinė analizė taip pat taikoma.

Remiantis reikšmingomis ESV sutarties ir Direktyvos 2006/123/EB nuostatomis įsisteigimo laisvės ir laisvės teikti paslaugas apribojimai galimi, tik jeigu jie yra nediskriminaciniai ir susiję su visuomenės interesu, taip pat jeigu atitinka būtinumo ir proporcingumo reikalavimus. Komisija mano, kad Vengrijos pateikti argumentai nėra tinkami siekiant pateisinti įstatymu nustatytus apribojimus, nes jie neatitinka būtinumo ir proporcingumo reikalavimų.

⁽¹⁾ 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006, p. 36).

2017 m. balandžio 7 d. Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Ispanija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Bankia S.A./Alfonso Antonio Lau Mendoza ir Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez*

(Byla C-179/17)

(2017/C 231/08)

Proceso kalba: ispanų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Bankia S.A.

Atsakovai: Alfonso Antonio Lau Mendoza ir Verónica Yuliana Rodríguez Ramírez

Prejudiciniai klausimai

1. Ar su Direktyvos 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais⁽¹⁾ 6 ir 7 straipsniais suderinama 2016 m. vasario 18 d. *Tribunal Supremo* (Aukščiausiasis Teismas) sprendime įtvirtinta praktika, pagal kurią, nepaisant sąlygos dėl išipareigojimų įvykdymo prieš terminą nesąžiningumo ir nepaisant to, kad šia sąlyga grindžiamas prašymas dėl išieškojimo, išieškojimo iš hipoteka įkeisto turto procedūra neturi būti nutraukiama, nes vartotojui naudingiau, kad ji būtų tęsiama dėl to, kad sprendimo, priimto pagal Civilinio kodekso 1124 straipsnį pradėtame procese dėl pripažinimo, vykdymo atveju vartotojas negalėtų naudotis procesinėmis garantijomis, kurios būdingos išieškojimo iš hipoteka įkeisto turto procedūrai, tačiau ja neatsižvelgiama į paties *Tribunal Supremo* suformuotą ir nusistovėjusią praktiką, kuria remiantis minėtas Civilinio kodekso 1124 straipsnis (skirtas dvišalius išipareigojimus sukuriančioms sutartims) paskolos sutarčiai netaikomas, nes tai realinė vienašalė sutartis, kuri laikoma sudaryta tik perdavus pinigus ir kuri dėl to sukuria pareigas tik paskolos gavėjui, bet ne paskolos davėjui (kreditoriui), o tai reiškia, kad jei šia *Tribunal Supremo* praktika būtų vadovaujamasi vykstant procesui dėl pripažinimo, reikalavimas dėl sutarties vykdymo nutraukimo ir žalos atlyginimo gali būti atmestas vartotojo naudai ir nebeliktų galimybės remtis tuo, jog jam būtų naudingiau, kad išieškojimo iš hipotekos procedūra būtų tęsiama?
2. Jeigu būtų pripažinta, kad Civilinio kodekso 1124 straipsnis taikomas paskolos sutartims ar bet kuriuo atveju kredito sutartims, ar su Direktyvos 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais 6 ir 7 straipsniais suderinama tokia praktika, kaip nurodytoji, pagal kurią, vertinant, ar vartotojui būtų naudingiau, kad būtų tęsiama išieškojimo iš hipoteka įkeisto turto procedūra, o ne vykdomas procesas dėl pripažinimo pagal Civilinio kodekso 1124 straipsnį, neatsižvelgiama į tai, kad per pastarąjį procesą gali būti atmesti prašymai nutraukti sutarties vykdymą ir atlyginti žalą, jeigu teismas taiko minėto Civilinio kodekso 1124 straipsnio nuostatą, kurioje numatyta, kad „jeigu nėra pagrįstų priežasčių, kurios leistų nustatyti terminą, teismas patenkina reikalavimą nutraukti prievolės vykdymą“, atsižvelgiant į tai, kad būtent ilgos trukmės (20 arba 30 metų) hipoteka užtikrintų paskolų ir kreditų būstui įsigyti atveju pakankamai tikėtina, kad teismai taikys šį atmetimo pagrindą, ypač kai mokėjimo pareigos neįvykdymas faktiškai nebuvo labai rimtas?
3. Jeigu būtų pripažinta, kad vartotojui būtų naudingiau, kad būtų tęsiama išieškojimo iš hipoteka įkeisto turto procedūra ir taikomi išipareigojimų įvykdymo prieš terminą padariniai, ar su Direktyvos 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais 6 ir 7 straipsniais suderinama tokia praktika, kaip nurodytoji, pagal kurią vietoj sutarties sąlygos taikoma įstatymo nuostata (Civilinio proceso kodekso 693 straipsnio 2 dalis), nepaisant to, kad sutartis gali išlikti be sąlygos dėl išipareigojimų įvykdymo prieš terminą, ir pagal kurią turi būti taikoma minėta Civilinio proceso kodekso 693 straipsnio 2 dalis, nors netenkinama esminė joje numatyta sąlyga – sutartyje įtvirtinto teisėto ir galiojančio susitarimo dėl išipareigojimų įvykdymo prieš terminą egzistavimas, kuris kaip tik ir buvo pripažintas nesąžiningu, niekiniu ir negaliojančiu?

⁽¹⁾ – 1993 m. balandžio 5 d. Tarybos direktyva 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais (OL L 95, 1993, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 2 t., p. 288).

2017 m. balandžio 13 d. *Consiglio di Stato* (Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Cobra SpA/Ministero dello Sviluppo Economico*

(Byla C-192/17)

(2017/C 231/09)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Consiglio di Stato